

iznenadni juriš vетра

milenko fržović

PESMA

O svetovi
kao cvetovi maslačka
u koje duva vетар ili dete
Sve boje postaju jedna
u vrhu koji se zove
Pesma

SENKA RAŠIRENIH KRILA

Doba je
kad senka moje pesme
pada
preko sveta
kao zlatna kiša
O senko
raširenih
mojih krila

GOVOR VODE

Došao je iz velike vode
u tišini
dodirnula si ga i
pretvorila u kapljice
u potok koji je rekao
Sledi me i doći ćeš
do istine
I stigla si
do velike vode ispod koje svet je
pun ljudi
medu kojima si
u isti mah nestvarna i
suvise stvarna zbog osećanja slobode
Kod potoka
u apsolutnoj tišini
sve je bilo kristalno
i činilo se da je
cela priroda
nešto što živi kao kristal
iznutra
Sledi me i doći ćeš do istine
rekao je potok i
našla si se
sred sedefastobistre vode
u kojoj svu su jednaki
i gde nema reči i pojmove

Čeznula si za sobom i
suočiću te
rekao je i videla si sebe
u prostoru
letela si munjevito
kroz misao
kroz eter
bio je zrak što se širi i oblikuje
Ja sam onaj koji može biti
u tebi ali
i van tebe
govorio je

U početku je cela priroda bila
srebrnasta kod potoka
i ništa se nije čulo
čak ni govor boje ali je misao
na kraju zazvučala
u prostoru gde je u tvojim očima bio
sabran od svega
što čini prirodu samu

NEMA OPASNOSTI

Ti ništa nemaš
od naglog života
Ali sve je lepo
gde sve teče
živo i jednostavno
kao u zelenom prostranstvu
gde se ljudi ističu
medu cvetovima
Dan je sunčan i tih
na uskom
vijugavom putu

izvestan čovek stoji
potamneo
kao upijač svetlosti
i kao vетар neki
blag je
nemir životinje
koja nailazi
dok se krećemo lako
jedno poređ drugog
draga devojko
Nema opasnosti
u svetu
gde je sunce
u sve upleteno

IGRA

Davno sam prestao
da se plašim ljudi
plašim se jedino
samoga sebe
jedino samoga sebe
plašim se
i to samo onda
kad ne valjam
bežim li bežim
bacam se u igru
da mi se nasmeši
beskonačno lice
u nežnu vatrnu skačem
i kao čovek izrastam
u neuvhvatljivo dete

O TI KOJI ČITAŠ BESKRAJ

Da bi razumeo beskraj
šta ti je potrebno
velika praznina
u twojoj glavi
prva i poslednja raskoš
kruna blistavih napora
dečje osećanje
hor lebdenja

IZNENADNI JURIŠ VETRA

Detinjstvo je
prva
čovekova
stvarnost
a ostala doba
na polusan liče
ali
kao da se vraća
vreme
silnih igara
i nežno trepti
voda
čista i lepa
kao soba
u koju može da stane
lopta

O kosmička
moja svesti
Iznenada juriša
veter
i cveta ljudstvo
sa pet isprepletenih
krugova
i knjiga koja slavi
zlato svih boja
smeši mi se
u ljubičici
kao otkriće
koje vodi nekud

VELIKI PESNIK KAŽE

Ruše se svetovi
i predstave
ali čemu plitki
i duboki očaj
Mirna dusja je uvek
krajnji cilj čovekov
Ne traži mir svuda

nego tamo gde jeste
i shvati
sam cvet
sam život je uporište
za ljudsko biće

NEKA TE SUNČEV ZRAK DIGNE

Drži sunčev zrak
izvuci iz njega mladost
i zlatnu jabuku

A JA SAD KAŽEM

Dobru pesmu je
samoča izvajala

Tamo gde
sunce
dodiruje zemlju
dete se kreće
kao zahuktali
miris

BISTAR I JAK U KORENU

Sad sam na nebu
sad sam na zemlji
pesnički postupak je takav

Istok
zapad
sever

Jug i jugoistok
jugozapad
severozapad

i severoistok
pozdravljam
sve što cveća

i proizvodi
zvuke koji imaju boju hleba

Ja sam onaj koji lebdi
nad ulogama

Još je i najveća mudrost
žrtvovati se

a ostatci čitav
uz nit ljubav

i neuvhvatljiv
u kretanju bez straha

radovati se

svojim tihim sposobnostima

RAZGOVOR

Ima li smisla živeti

Ti treba da živis
i da se uopšte ne pitaš

ima li smisla

živeti

Govorim
a izvesno lice
u prozračnoj noći kaže

Ti kao da si prošao

sve svesti

JUTRO

Sve je zavičaj tih

bez buke i nervoze

naviljeke slažem

i uvećavam stog sena

kao u odsutna doba

kad je um lebdeo

iznad površina

U PRIRODI

Daleko od sveta

ponekad spavam

sa obrazom na toploj steni

raširen kao gušter

u Dalmaciji

Izlazim na dobro otvoren put

s pogledom na oblake i brda

munju ili slap

Ja sam onaj koji diše

sa okruglim zbirom boja

u prirodi

koja je najbolji slikar

NEMIR

Krošnja drveta
drhti
na vetr
kao razbukta
vatra

PROZRAČNA NOĆ

Vozim bicikl
i spiralno
poput orla se uzdižem
dok u mojim očima
zemlja ne zablije
kao pun mesec

ZAISTA

A igre
igre bi mogao
lako da radiš
sine
Umetnost je
izgovoriti
jednu reč
u sebi
i pokrenuti
vrata koja
nepomerljiva su
kao stena
sraska
sa planinom
Sedeti mirno
s pogledom
koji sve može
to je zbilja
veliko
otkriće

IME KOJE ĆE GOVORITI SVE

Vidim sjaj
poznati čorbi
premešta se
u senku moje čorbe
A šta je novo
u izdavakoj kući
je li i moje
medu nabrojanih četrdeset
najvažnijih imena
ne znam
ali uskoro će govoriti
samo jedno
od njega ne živi
izvestan jesenji
mesec
nego daleka država
srna
čuk i veverica

LJUBAVNA PESMA

Letim ispod neba
zagledan u tebe
devojko
što voziš bicikl
i u žurbi gubiš
kontrolu nad njim
al' cveta ravnoteža
u mom prisustvu
lako i brzo stižeš
do željene tačke
Kao vетar neki
oduvaš sam
prepreke na tvom putu
Dok stojimo tihu
u svetlom ugлу hodnika
kroz koji prolaze
ljudi
nežno nam se dodiruju
glave bez reči
i strane
tvoja desna
i moja leva i
leva mi je ruka
zajedno sa desnom
tebe okružila
a tvoja desna ruka
savila se
oko moga struka
kao jutarnje sunce
Prija njeni toplini
i uopšte
blizina celog
tvoga bića
iz druge republike